

Той спомни нѣвгашна любовь въ Женева,  
азъ — своя бурень и отвѣрнатъ полетъ,  
а после писахме. . . „Мисли за мене. . .“  
. . . „не спомняй нашата далечна пролѣтъ!“

Когато той задрѣма, азъ възлѣзохъ  
на хълма надъ стаенитѣ землянки  
и дълго слушахъ Вардаръ да нашѣпва  
на милосърднитѣ срѣднощни сѣнки

за тъмнинитѣ на нощта вѣковна,  
за бликналия день въ тозъ край неволенъ —  
и за настрѣхналата бѣдна среща  
на двата вражи вихѣра предъ Солунъ.

с. Д., февруарий, 1916.